

To Bemærkninger til Christiern II's Historie.

Af

C. F. Bricka.

I.

Torben Oxes Domfældelse.

Efterretningerne om Christiern II's Fremfærd mod Torben Oxe ere i den nyere Tid oftere blevne underkastede nøje-regnende og omhyggelig Kritik, uden at det dog er lykkedes at faa spredt fuldt Lys over Sagen; tværtimod hviler der ligesom en Taage over den, gjennem hvis Slør man vel øjner Hovedpersonerne i Dramaet, men som gjør det umuligt med Sikkerhed at iagttage deres Bevægelser, saa at det snart er Kongens blodige Strængthed med dens stemningsrige Baggrund af Græmmelse over hans elskede Dyvekes Død, snart Slotsherrens alt andet end tiltalende Færd, der viser sig for Tilskueren, eftersom denne nu gennem Taagerne tror at kunne skimte Virkelighedens Billeder. Det maa overlades til andre at prøve, om de kunne naa videre i denne Undersøgelse, end man hidtil er kommet; Hensigten med disse Linier er ikke at forsøge paa en ny Løsning af Knuden, de skulle kun henlede Opmærksomheden paa et enkelt Punkt for til dette at knytte en lille Bemærkning.

Som bekjendt var ifølge Svaning og Hvitfeld¹⁾ — og deres Vidnesbyrd ere vi nødte til at holde os til, da vi ingen andre have — det sidste Led af Retsforfølgelsen mod Torben Oxen det, at han blev anklaget for en Ret af 12 Bønder fra Solbjerg og andre i Københavns Nærhed liggende Byer²⁾. Uden for Slotsporten rejstes fire Spyd i Jorden, og inden for disse Tingstokke samledes Bønderne; her rettedes Anklagen mod ham, og her fældedes efter Overvejelse³⁾ den Dom, at de ikke dømte ham, men at hans egne Gjæringer dømte ham. Dermed var hans Skæbne afgjort, og faa Dage efter faldt hans Hoved for Bøddelens Sværd⁴⁾.

Under den fuldstændige Mangel paa avthentiske Oplysninger om den hele Retssag er de 12 Bønders Erklæring, som den findes hos de to nævnte Historieskrivere, bleven gjort til Gjenstand for mange Betragtninger. Man har kaldt den snart intetsigende, snart tvetydig; man har ment,

¹⁾ J. Swaningius, Christiernus II, Freft. 1658, p. 119 (Udg. af 1670 S. 108). A. Hvitfeldt, Christiern II, Kbh. 1596, S. 58 (Fol.-Udg. S. 1117).

²⁾ I Modsætning til ældre Angivelser henlægger Dr. O. Nielsen Solbjerg til Tæt ved den nuværende Frederiksberg By. Danske Samlinger VI. 308. Jvfr. Trap, Danmark, 2. Udg., III. 159.

³⁾ Hvitfeld, anf. St.: •Bleff saa til eens omsier•.

⁴⁾ Henrettelsen skete d. 29. Novbr. 1517. Svaning p. 123. Rørdam, Hist. Kildeskrifter I. 34 (skibyske Kronike), 531. Ny kirkehistor. Samlinger III. 504. (Hvitfeld S. 59 siger, at Begravelsen skete 29. Nov.) Underligt er det, at man til Henrettelsen valgte en Søndag; men Datoen er for sikker, til at man tør rejse Tvivl om dens Rigtighed, og endnu mindre kan man, skjønt man vil finde Medhold i et Par Optegnelser (Rørdam, Hist. Kildeskrifter I. 342, 613), antage, at Aarstallet er fejlagtigt for 1516, da, for ikke at omtale andet, der vilde godtgjøre en saadan Antagelses Urigtighed, Torben Oxen bevislig levede i August 1517 (Hofman, Danske Adelsmænd II. 162; jvfr. Suhms Nye Samlinger II. 1. 172), og Arcimbouldus endnu ikke var kommen til København i November 1516.

den var dikteret af Frygt baade for Kongen og for den anklagedes Standsfæller, og man har derfor i den villet se en snild og fin Vending for at slippe ud af Kniben uden at støde nogen af Parterne for Hovedet. Men derved er man, tror jeg, kommen til at overse Ordenes rette Betydning; man har villet gjøre for meget ud af dem. For da at klare deres egentlige Mening maa vi vende os bort fra den foreliggende Sag for at søge Analogier til dem, og vor Sagen vil ikke være forgjæves.

Netop 100 Aar efter, at den kjøbenhavnske Lensmand modtog sin Dom af Bondernes Mund, stod i den modsatte Kant af Sjælland, i Skjelskor, en Kvinde anklaget for Tyveri, og Bytingsdommen over hende lyder til Slutning saaledes: «Da efter Tiltale, Gjensvar og denne Sags Lejlighed, eftersom Christoffer [Sagsøgeren] har fordret Lisbet den Fange for det Skjørt, hun har stjaalet fra Ingeborg Klinkes, og et Raadstuevidne og Tings[vidne] indeholde Vidne og hendes egne Gjæringer, domme vi hende til at lide Tyvs Straf, et Øre til Kagen — hendes Gjæringer domme hende, vi domme hende ikke —, uden hun formedelst godt Folks Bon kan blive forskaanet og naadet, og Bonden sin Kost igjen»¹⁾.

¹⁾ P. E. Friis, Underretning om Schielschior Kjøbstæds gamle og nu værende Tilstand, S. 166. Det følgende Aar, 1618, fældedes paa samme Byting og for samme Forbrydelse Dom over en anden Kvinde: «saa er [hun] dømt til Galge og Gren, Høj og heden Jord, Bonden sin Kost igjen, men hendes Gjæringer domme hende». (Sammesteds.) Foran det sidste «men» synes utvivlsomt at være glemt: «vi domme hende ikke», ligesom Dommen vistnok er sluttet med Sætningen: «med mindre hun bliver benaadet». Det sidste skete i hvert Fald. Det er formentlig saa meget tilladeligere at indskyde disse Ord, der bestemt synes at fordres af Sammenhængen, som Friis's Bog opfordrer til Rettelser ved sin Unøjagtighed. Saaledes ender den sidst omtalte Sag med

Tirsdagen den 26de Febr. 1622 indfandt Ridefogden fra Antvorskov sig paa Antvorskov Birketing med to Fanger, to Kokkedrenge, som havde begaaet Tyverier ved at tage af Forraadskamrene. Hver af disse Fanger skulde dømmes for sig, og Ridefogden satte i Rette, om de ikke «for sligt groft Tyveri og begangne Misgjerninger burde at hændes til Galge og Gren, Høj og heden Jord, og Kosterne tilbage igjen», og for hver af Syndernes Vedkommende svarede Dommerne: «Da finde vi hannem til Galge og Gren, Høj og heden Jord, og Kosterne tilbage igjen — men ikke vi, men hans egne Gjæringer dømme hannem —, uden Øvrigheden hannem anderledes be-naade vil»¹⁾).

Oftere har jeg ikke truffet de Ord, som første Gang lød os imøde fra Torben Oxes Dommere. Jeg ser ikke rettere end, at de nu have mistet det mystiske og tvetydige, der klæbede ved dem, og at det, som forhen gik for en sindrig udfunden Udvej, nu er sunket ned til at blive — en Retsformel. Den har næppe været meget brugt, thi da vilde dog vistnok en Retshistoriker som Kolderup-Rosenvinge, der særlig har haft sin Opmærksomhed hen-

følgende (her nøjagtig gjengivne) Bemærkning: «Dogh bleff hun efter Velb. Ebbe Munk Lehnsmændens Wegne (!!) benaad at Kagstrygis og møste et Øre». Heller ikke den i Texten optagne Dom er fejlfri. Friis's Bog kaldes selv af den forsigtige og moderate Werlauff for en «maadelig Topografi», og han omtaler, at den i sin Tid bar Navnet «Skjelskørs Beskæmmelse» (Antegnelser til L. Holbergs atten første Lystspil, S. 193). Anderledes dommer Molbech, der taler om Bogen som et «i sit Slags saa fortrinligt historisk Arbejde» og i høje Toner lovpriser dens Fuldstændighed (Maanedsskr. f. Literatur XII. 120 f.); ogsaa han indrømmer dog «en og anden Unøjagtighed i enkelte Dokumenters Aftryk».

¹⁾ Begge de originale Domme findes i Gehejmearkivet, topogr. Saml. At jeg har kunnet medtage dem, skylder jeg en Notits i T. A. Beckers utrykte Samlinger i Kgl. Bibl. (Ny kgl. Saml. 4°. Nr. 868 I, I.).

vendt paa dette Punkt¹⁾, være stødt paa den og have lagt Mærke til den. At antage, at den allerførst er brugt 1517, og at den har tiltalt andre saa meget, at de have adopteret den, synes i lige Grad dristigt og usandsynligt²⁾.

Sporges der, hvilket Udbytte for Torben Oxes Sag der er vundet ved denne Oplysning, maa det i Korthed siges at være følgende: Der er, naar vi se hen til de her fremdragne Aktstykker, stor Sandsynlighed for, at den, der paa Christierns II's Vegne anklagede Lensmanden for Bønderne, ved Siden af sin Anklage har fremsat Paastand paa en bestemt Straf, nemlig Dødsstraf, og herpaa ere Dommerne efter lang Betænkning («omsider») gaaede ind, idet de til deres Dødsdom have føjet Ordene: ikke vi, men hans egne Gjerninger domme ham, hvortil der vel sagtens har været knyttet som en Indskrænkning den Passus: med mindre Kongen vil benaade ham. Det er altsaa ikke en tom, undvigende Erklæring, Bønderne have afgivet, men en virkelig Dødsdom, noget, som ellers kunde være lidt tvivlsomt, da de Ord, hvorpaa det egentlig kommer an, ere gaaede tabte, medens Tilføjelsen, der blot udtrykker den anklagedes Skyldighed, er det eneste bevarede. Maaske nogen vil finde, at det ligger temmelig nær at rejse nye Tvivl mod andre Sider af den overleverede Fortælling, men herpaa skal jeg i alt Fald ikke indlade mig.

Imidlertid maa det bemærkes, at denne Fremstilling kommer i Strid med Hvitfelds Udsagn, at Bøndernes

¹⁾ Se Nyt juridisk Arkiv, udg. af A. S. Ørsted, XXI. 142 f. Historisk Tidsskrift III. 143 ff.

²⁾ Hvitfelds Christiern II's Historie, der, saa vidt jeg véd, er det Sted, hvor Formlen først findes trykt, udkom 1596; men man vil dog vel ikke opstille den Formodning, at det er dér, at Folk have stiftet Bekjendtskab med den, og at Byretten i Skjelskør tog sin Tillugt til denne Bøg?

Dom var «en uendelig Dom og lød hverken til eller fra»¹⁾, og dette er saa meget mærkeligere, som Hvitfeld i sin Egenskab af Rigskansler var Landets første Jurist og altsaa fra Praxis, skulde man tro, maatte kjende Formlen: ikke vi, men hans egne Gjerninger dømme ham, selv om den, som ovenfor antydet, har hørt til de ikke hyppig brugte. Men Hvitfeld er, hvis det ellers er fornødent at gjentage, hvad saa ofte er ytret, just ikke den bedste Kilde til Christiern II's Historie. Meget hos ham er forvirret og uklart, meget ligefrem usandt. Tilhørende en ukritisk Tidsalder er han saa meget mindre naaet til en rolig Vurdering af sine Hjemmelsmænd, som han staar paa det ensidige Parti-standpunkt og i lidenskabeligt Had til den ulykkelige Konge lader sit Øje og Ore være lydige Redskaber for sin politiske Tro. Derfor er han blind overfor alt, hvad der i nogen Maade kan tjene Christiern II til Forsvar eller Undskyldning, og at Kongen med Bøndernes Dødsdom liggende for sig viser sig i et noget bedre Lys, end om han efter en Udtalelse af Dommerne, der kun erklærede den anklagede skyldig, egenmægtig havde dikteret Dødsstraffen, er dog indlysende, hvor meget ulovligt der saa end bliver tilbage. Det lader ikke til, at Hvitfeld har vidst stort mere om Rettergangen mod Torben Oxe end, hvad han fandt hos Svaning²⁾, og hvad den sikkert da allerede højst upaalidelige Tradition kunde fortælle ham, og hvad denne sidste angaar, som vel tildels ogsaa var Svanings Kilde, skjønt han som

¹⁾ Svanings Udtryk: *Hac prolata sententia, rex, nulla interposita mora, quo supplicio afficiendus sit, capitali ne an quovis alio, secum confestim disqvirat*, kan derimod bedre bestaa ved Siden af den fremsatte Formodning, da Kongen jo havde et Valg, om han vilde lade Dommen udføre i hele dens Strængthed eller gjøre Brug af den Benaadningsret, Dommerne indirekte paakaldte.

²⁾ Hvis Arbejde, skjønt utrykt, han har benyttet.

Øjenvidne kan berette adskilligt om Christiern II's Dage, synes den kun at have opbevaret det underordnede, idet man, oprørt over det enestaaende Brud paa Forfatningen, at en Adelsmand stilledes for en Ret af Bønder, efter at Sagen havde været behandlet af Rigsraadet, skjænkede selve Dommen liden Opmærksomhed, formodentlig i den Overbevisning, der næppe tør betegnes som ugrundet, at Kongens Vilje var det egentlig afgjørende. Men selv om Hvitfeld nu ikke har erfaret andet om Bøndernes Dom end, hvad han har skrevet, burde han dog have anet Uraad og mærket, at det ikke var en fuldstændig Dom, men kun et lørevet Brudstykke, han havde for sig; og vil man end, ikke uden en vis Berettigelse, hævde, at det dog ingenlunde er givet, at en Underrettsdom med Formularen «ikke vi, men hans Gjerninger domme ham,» nogensinde er kommen ham for Oje, er det dog i alle Tilfælde et slet Vidnedsbyrd om sin Sandhedskjærlighed, han aflægger, naar han om dette Brudstykke kan udbryde, at det hverken siger til eller fra¹⁾, thi hvilken Opfattelse man saa vil vedkjende sig med Hensyn til det her droftede Spørgsmaal, maa dog alle indromme, at «Bøndernes Kjendelse udtalte et bestemt Skyldig»²⁾.

Turde man antage, at Hvitfeld har hentet de faa opbevarede Ord af Dommen fra Svaning alene, lod sig maa-ske herpaa bygge en Formodning. Svaning gjengiver nemlig Ordene saaledes: *Nos Torbernum non judicamus, sed propria ipsius opera eum condemnant*», og det synes, at kun den, der var bekendt med Retsformlen, kunde oversætte begge de latinske Verber ved samme danske Ord i

¹⁾ Samme Anskuelse findes dog ogsaa hos senere Forfattere, f. Ex. Holberg.

²⁾ Allen, *De tre nord. Rigers Hist.* II. 323.

Stedet for i andet Led at indsætte «fordømme»¹⁾. Dette vilde altsaa godtgjøre, at Hvitfeld virkelig har kjendt Sætningen: «ikke vi, men hans egne Gjæringer dømme ham,» fra den juridiske Terminologi, hvis det var andet end — Gjætning.

II.

Om den Christiern II tillagte Plau at ville lade det danske Rigsraad uddø.

«Et højest vigtigt Bidrag» — skriver Allen 1867 — «til Oplysning om Christiern II's Stræben efter Enevælden synes J. H. Begtrup at give, naar han i Genealog. og biograph. Archiv S. 183 f. udvikler, hvorledes Kongen lod Rigsraadet uddø, idet han i hele sin Regeringstid ikke besatte en eneste af de Pladser, som ved Dødsfald bleve ledige, hvorfor ogsaa Frederik I strax efter sin Tiltrædelse af Regeringen paa én Gang udnævnte ikke mindre end 27 Rigsraader! En saa betydningsfuld Kjendsgjærning bør naturligvis støtte sig paa en meget nøjagtig Undersøgelse, og Hr. Begtrup forsikrer ogsaa, at han har anstillet en saadan, idet han indestaar for Rigtigheden af den Fortegnelse, han giver over de af Frederik I udnævnte Rigsraader, «idet den beror paa en omhyggelig Undersøgelse af hver enkelt Rigsraads Levnet». Men alligevel er baade den Paastand urigtig, at Christiern II har villet lade Rigsraadet uddø ved ikke at udnævne Rigsraader i de afdødes Sted, og hin For-

¹⁾ Derfor siger ogsaa J. L. Rohmann (Hist. Tidsskr. III. 125), at Ordene lyde bestemtere hos Svaning. Tage vi f. Ex. Christian III's Bibeloversættelse for os, ville vi der paa mangfoldige Steder træffe Ordet «fordømme» i den nu brugelige Betydning.

tegnelse er, trods Forsikringen, ikke nøjagtig. Det er noget letsindigt paa den Maade at ville indsætte i Historien en Kjendsgjerning, som, naar den var rigtig, vilde være af en saa overmaade stor Betydning. Et Blik paa Tidens Akter viser strax, at flere af de Rigsraader, hvis Udnævnelse Begtrup henfører til Frederik I, allerede ere udnævnte af Christiern II, saaledes f. Ex. Mogens Munk og Ove Vincentii Lunge, der begge nævnes i et Dokument af 1. Marts 1523 (Hübertz, Aktst. vedk. Aarhus I. 121) og i Haandfæstningen af 26. Marts 1523¹⁾.

Fem Aar efter, at denne Udtalelse af Allen var fremkommen, blev samme Spørgsmaal paa ny behandlet af en historisk Forsker, der gaar lige samvittighedsfuldt og roligt tilværks, Adjunkt A. Heise, og — han kom til samme Resultat som Begtrup. Han skriver nemlig: «Paalideligheden af Begtrups Liste er bleven stærkt paatvivlet af Allen (De tre nord. Rigers Hist. III. 2. 466; smlg. IV. 2. 547), men vistnok uden Grund. Efter Undersøgelser, jeg selv har anstillet, før jeg blev bekendt med Begtrups Afhandling eller Prof. Allens Modbemærkninger, kan jeg ikke paa vise en eneste af de Adelsmænd, som Begtrup lader blive optagne af Frederik I, som Rigsraader i Christiern II's Tid, ikke en Gang Mogens Munk og Ove Lunge, som Prof. Allen anfører som Beviser paa Begtrups Letsindighed. De nævnes ganske vist allerede som Rigsraader d. 1. Marts

¹⁾ Allen, De tre nord. Rigers Hist. III. 2. 465 f. Jvfr. IV. 2. 547, hvor Forf. gjentager, med Henvisning til det ovenfor aftrykte Sted, at Begtrups Rigsraadsliste ikke er nøjagtig, og at den Forsikring, at Christiern II i sin tjaarige Regering ingen verdslige Rigsraader udnævnte, er falsk, og altsaa ogsaa den Slutning, som heraf drages, at han hermed havde til Hensigt efterhaanden at lade Rigsraadet uddø. Det er rigtigt, naar her blot tales om verdslige Rigsraader, thi Begtrups Paastand angaar alene dem.

1523 i et Brev hos Hübertz, Aktst. vedk. Aarhus I. 121; men Mogens Munk nævnes endnu ikke blandt de jydsk Rigsraader i Oprørsbrevet af 20. Januar (Hvitfeld S. 1198), og i Hertug Frederiks Brev af 29. Januar kaldes han kun «Landsdommer». At Ove Lunge endnu ikke har været optaget i Raadet d. 9. Februar, fremgaar af den kongelige Skriver Peder Villadsens Brev af 9. Februar (Allen, Breve og Aktst. I. Nr. 9), hvor han mælder sin Herre, at ingen af Raadet ere ankomne til Horsens uden de 4 Bisper samt Hr. Predbjørn og Tyge Krabbe, medens han lige i Forvejen har fortalt, at Erik Banner og Ove Lunge vare ankomne; han kan saaledes ikke paa den Tid have anset Ove Lunge for Medlem af Raadet. Disse to Mænd maa saaledes være optagne i Raadet mellem Oprørets Udbrud og 1. Marts, enten af Hertug Frederik eller — hvad der er rimeligere — af selve de oprørske Rigsraader. At Rigsraadet nemlig ansaa sig for at have Ret til at optage nye Medlemmer paa egen Haand under et Interregnum, vil fremgaa af, hvad der skete under og efter Herredagen 1533 (Oluf Munk, Mogens Bilde). — Paa Begtrups Liste savnes derimod Johan Urne; thi af Hvitfelds Fortegnelse (S. 1206) paa dem, der paa ny svor Christiern II Troskab paa Sjællands Lands-ting 1523, fremgaar det tydeligt, at han endnu ikke den Gang var Medlem af Raadet. Det maa derfor anses for rimeligst, at Raadet i Aaret 1523 er blevet forøget med 26 verdslige Medlemmer og et gejstligt, Domprovst Knud Gyldenstjerne, hvilket med de øvrige 11 gejstlige og 11 verdslige Medlemmer fra Christiern II's Tid giver i alt 49 Medlemmer¹⁾.

¹⁾ Hist. Tidsskr. 4. B. III. 278 f. Er en Note til Forf.'s Afhandling om Herredagen 1533.

Enhver vil let indse, at Spørgsmaalet, om Christiern II har villet afskaffe en hans Myndighed indskrænkende Statsinstitution, idet han lod de Huller, som Dødsfald forarsagede, ufyldte, er af stor historisk og statsretlig Betydning; men Sagen frembyder ogsaa paa en anden Side en ikke ringe Interesse, om end af en mere personlig og forbigaaende Natur, nemlig med Hensyn til Bedømmelsen af Prof. Allens «De tre nordiske Rigers Historie 1497—1536». At en sig over Detaljerne kastende Kritik i dette Arbejde maa finde Fejl, er en Lod, det deler med ethvert Menneskeværk, og i saa Henseende er det ifølge sin Omfangsrighed og Plan netop udsat for stadig at berigtiges og suppleres, uden at dets Værd som Helhed derfor vil blive forringet for lang Tid. At endvidere dets Forfatter, henreven af Følelse for sin Helt Christiern II, er ensidig i sin Opfattelse af denne og hans Modstandere, overseende eller dog undskyldende flere af hans Fejl og ubarmhjærtig mod Aristokratiet, der i det hele fremstilles i et ugunstigt Lys, er saare naturligt, thi yderst sjælden lykkes det et Menneske at holde sin Følelse ganske fangen under sin Forstand, — om man ellers her kan tale om at «lykkes», thi Erfaringen vil dog vel have vist indtil Overflod, at Forstanden alene fuldt saa godt kan lede vild som Følelsen, og at dens kolde Fremstilling ofte kun udmærker sig fremfor det Arbejde, der oplives af Sympathiens og dens Modsætnings farverige Skjær, ved sin Kulde og ved en brammende Fordring paa Upartiskhed, der, ret beset, dog er vidt forskjellig fra Retfærdighed. Allen har, om man saa maa sige, gjort den faldne Konges Sag til sin, en Ytring, som dog ikke maa forstaas, som om han i blind Beundring forsvarer enhver af hans Gjerninger, hvilket er langt fra at være Tilfældet; men han er i sit Forsvar vistnok gaaet videre, end

det synes de fleste raadeligt. Derfor vil vel ethvert nyt Angreb paa denne Konges Regering blive rettet ogsaa mod Allens Bog, og i Tidernes Løb vil dette sagtens oftere ske: men herpaa maa den afdøde Forsker som enhver, der kæmper for en Opfattelse, have været beredt, og maaske en og anden netop vil finde noget smukt i, at han for at skaffe den Sag Sejr, paa hvis Ret han stolede, hengav sit bedste: sit Livs Resultat.

I det foreliggende Spørgsmaal er der imidlertid hverken Tale om en enkelt Fejltagelse eller om en mindre heldig Opfattelse af Tidsalderens Forhold og ledende Mænd. Med en sygs Pirrelighed afviser Allen i en Tone, som lettere lader sig forklare end forsvare¹⁾, Begtrup som den, der farer med løs og usand Snak, og paaberaaber sig, hvad «et Blik paa Tidens Akter» strax viser; han gjør sig knap den Ulejlighed at anføre Beviser. Men idet han, overbevist om Rigtigheden af det, han saa afgjort hævdede, undlod nærmere at godtgjøre den, har han udsat sig for det, som ogsaa er indtruffet: en anden har, ikke tilfredsstillet ved det lidet, Allen fremførte, stillet sig paa den af denne saa haardt behandlede Forfatters Side. Har da Allen — hvem det ikke blev forundt yderligere at behandle Sagen — ledet af forudfattede Meninger udtalt en Kjendelse, som en rolig Betragtning maa finde overilet og ubegrundet? Har hans Beundring for Christiern II lammet hans Kritik i den Grad, at han udslynger en skarp Irettesættelse mod den, der i Virkeligheden har Ret? Det er nok værdt at faa dette at vide, thi Besvarelsen heraf vil — saa fore-

¹⁾ Hvad man end kan have at indvende mod Begtrups Afhandling, rober den dog umiskjendelig Flid og Grundighed og er ogsaa af en kompetent Dommer (For Literatur og Kritik I. 237) bleven omtalt med Ros.

kommer det i det mindste mig — have en ikke ringe Indflydelse paa Bedømmelsen af hans hele Værk¹⁾.

Christiern II's Haandfæstning, der udstedtes den 22de Juli 1513, er beseglet af 29 danske Rigsraader, 10 gejstlige og 19 verdslige, og af 7 norske²⁾. Frederik I's Haandfæstning af 3dje August 1523 nævner 48 danske Rigsraader, 12 gejstlige og 36 verdslige³⁾. Af disse 48 Navne findes 18 (henholdsvis 7 og 11) i det ti Aar ældre Aktstykke,

¹⁾ Jeg har ovenfor meddelt hele Stykket hos Heise, for at man kan faa den paalideligste Fremstilling af denne Forfatters Grunde, og tillige for at forhindre, at nogen skulde tro, at Heise har rejst nogensomhelst direkte Anklage mod Allen. Men giver man ham Medhold, vil man jo næppe kunne undgaa selv at fremkomme med den. — Nærværende Undersøgelse var afsluttet (i Septbr. 1874), da Professor Paludan-Müllers nye Skrift «De første Konger af den Oldenborgske Slægt» udkom, i hvilket følgende Udtalelse findes (S. 472): «Antallet [af Rigsraader] var i denne Konges [Christiern II's] sidste Tid sunket saa betydeligt, at det ser ud, som om Kongen har villet lade Raadet udslukkes af sig selv ved blot at undlade Besættelse af de ledige Pladser.»

²⁾ Aarsberetn. fra Geh. Arch. II. 56. Af de norske ere kun to verdslige: Niels Henriksen (Gyldenløve) og Knud Knudsen (Baad). Allen (II. 78) siger ogsaa, at Dokumentet er beseglet af 7 norske Raader, saa at ogsaa han maa regne Niels Henriksen med blandt dem, da Henrik Krummedige som dansk Lensmand ogsaa havde Sæde i det danske Rigsraad (Twå gamla Swenske Rijm-Krönikor, vthg. aff J. Hadorphio, II. 427; Allen II. 575; jvfr. Saml. t. nsk. Folks Sprog og Hist. IV. 365 f.). Jeg bemærker dette, fordi Allen andetsteds (II. 211, 541) taler om Rigsraaden Niels Henriksen Gyldenstjerne, en Mand, hvis Existens er mig ganske ubekjendt, og som vistnok i Virkeligheden ingen anden er end den norske Rigshofmester Niels Henriksen Gyldenløve. — Efter at dette er skrevet, ser jeg, at Bibliothekar Daae i sin nys udgivne Afhandling: Fru Inger Ottesdatter og hendes Døtre (Norsk hist. Tidsskr. III. 238) ogsaa er tilbøjelig til at give Allen Uret; men han synes dog at have truffet en Gyldenstjerne af Navnet Niels Henriksen, hvilket er mere, end jeg har gjort.

³⁾ Aarsber. fra Geh. Arch. II. 65 f.

saa at Tilvæksten i Rigsraadet i disse ti Aar vilde være 30, hvis man kunde bygge paa, at Haandfæstningerne opføre Navnene paa alle Raadets Medlemmer. Men det gjøre de ikke, thi det er ikke sikkert, at de alle have været tilstede ved Aktstykkets Udfærdigelse, og disse fraværendes Navne ville vistnok i Reglen savnes i det¹⁾. Af de gejstlige Rigsraader er saaledes Kongens Kansler Ove Bilde ikke nævnt i Haandfæstningen af 1513, en Omstændighed, som det ikke er let at forklare²⁾. Tager man et af Rigsraadet den 13de Juli 1512 udstedt Dokument³⁾ for sig, vil man i dette finde flere verdslige Raaders Navne, som fattes i samme Haandfæstning, nemlig Henrik Knudsen Gyldenstjerne, Niels Klementsens og Torben Bilde. Den sidst nævnte var imidlertid, saa vidt vides, død i Aaret 1512⁴⁾; Niels Klementsens var derimod endnu i Live i adskillige Aar⁵⁾, men om han i disse havde Sæde i Rigsraadet, er vel tvivlsomt, da hans Kollegaer, forbitrede over at have en saadan vanbyrdig i

¹⁾ At man skulde have bragt et saadant Dokument omkring i Landet, for at de hjemmesiddende Rigsraader kunde anbringe deres Segl paa det, er kun lidet sandsynligt. I det 17de Aarhundrede brugte man undertiden denne Fremgangsmaade (s. Vedel Simonsen, Jørgen Brahe S. 93).

²⁾ I Rigsraadets Erklæring af 13. Juli 1512 (Allen II. 574 f.) forekommer hans Navn ikke, men 22. Febr. 1513 var han Medlem af Raadet (ifølge en Afskrift af Langebek i Kgl. Bibl., Ny kgl. Saml. Fol. Nr. 1301^e; jvfr. Allen II. 7). 11. April 1513 træffe vi ham i Kjøbenhavn (Diplomat. Norveg. II. 769), hvor han vel er indtruffen sammen med Kongen; men hvorfor har han ikke beseglet Haandfæstningen eller de omtrent samtidige Aktstykker (Hadorph, Rijn-Krønikor II. 429; Kold.-Rosenvinge, Gamle danske Domme I. 34 f.)? 21. Juni 1514 nævnes han som Rigsraad i en Dom, der in originali findes i Ny kgl. Saml. Fol. 1301^e. I det Aftryk af Haandfæstningen, som Behrmann har leveret (Christian II's Hist. II. 37 ff.), forekommer han — som Biskop i Aarhus!

³⁾ Allen II. 574 f.

⁴⁾ Annaler f. nord. Oldkynd. 1855. S. 48 ff.

⁵⁾ Han døde 1517—18. Allen, Breve og Aktstykker I. 25.

deres Midte, klagede til den nye Konge over det Brud paa Haandfæstningen, der var sket ved hans Optagelse i Raadet, og Kongen for at forsone de opbragte mulig har udstødt ham af Rigsraadet, ligesom han snart efter blev afsat som Landsdommer i Jylland og Lensmand paa Kallø¹⁾, hvis man ikke vil antage, at hans Navns Udeladelse har sin Grund i, at han i Forudfølelse af det Uvejr, der vilde bryde løs mod ham, har foretrukket ikke at begive sig til Kjøbenhavn. Henrik Knudsen Gyldenstjerne endelig, som døde 1517²⁾, vedblev bevislig at beklæde sin Værdighed som Rigsraad til sin Død³⁾. Rigsraadet har altsaa 1513 talt 11 gejstlige og mindst 20 verdslige Medlemmer.

At Rigsraadet under Christiern II forøgedes med gejstlige Medlemmer, er sikkert nok og er ikke heller draget i Tvivl af nogen. Haandfæstningen af 1523 nævner 5, der ikke forekomme i Christiern II's Haandfæstning, men den ene af dem, Ove Bilde, var dog efter det nys bemærkede i Raadet 1513, om end ikke i Egenskab af Biskop. De andre fire ere: Styge Krumpen, Koadjutor i Børglum, Jørgen Friis, Biskop i Viborg, Aage Jepsen Sparre, udvalgt Ærkebisp i Lund, og Knud Henriksen Gyldenstjerne, Provst i Viborg. De to sidste antager Begtrup for at være udnævnte af Frederik I, medens Heise mener, at Knud Gyldenstjerne var den eneste gejstlige Person, som den nye Konge satte ind i Raadet; men denne tilsyneladende Meningsforskjel maa siges at være uden videre Betydning: Aage Jepsen Sparre blev først af Frederik I anerkjendt som Ærkebiskop, hvorved han

¹⁾ Allen II. 37 ff., 53, 591, 593.

²⁾ Paludan-Müller, St. Hans Kloster i Odense S. 36. Vedel-Simonsen, Rugaard I. 2. 21.

³⁾ Som saadan forekommer han f. Ex. 1515 hos Hadorph II. 432 og i Suhms Nye Saml. III. 154.

med det samme fik Sæde i Rigsraadet, om han end ikke udnævntes til Medlem af Kongen. Det er altsaa vist, at Rigsraadet i Tidsrummet 1513—1523 fik to nye gejstlige Medlemmer, Styge Krumpen (1519¹) og Jørgen Friis (1521²); men desuden har det i samme Tidsrum i sig optaget de Mænd, der efter hverandre bestege den lundske Ærkebispes stol efter Birgers Død i December 1519, nemlig Jørgen Skodborg, Diderik Slaghæk og Johan Veze³). Den sidste af dem afløstes af Aage Sparre, der altsaa ikke indtog en ledig Plads i Raadet, men erobrede den tillige med Embedet fra en anden. Foruden Birger var af de i Aaret 1513 levende Biskopper ogsaa Erik Kaas afgaaet ved Døden (1520), og Provsten i Børglum Antonius Fürstenberg havde afstaaet sit Embede og forladt Danmark⁴). Heraf ses, at der i Slutningen af Christiern II's Regering var samme Antal af gejstlige Rigsraader som i Begyndelsen, nemlig 11, en ualmindelig rig Besætning, foraarsaget ved, at to Bispestole, Aarhus og Børglum, hver havde to Medlemmer at sende. Men dette Tal kan naturligvis ikke omstøde Paastanden om, at det var Kongens Tanke ikke at udnævne nye Rigsraader, da det ganske laa uden for hans Rækkeevne at spærre Adgangen til Rigsraadets gejstlige Pladser.

¹) Pontoppidan, *Annales ecclesiae Dan.* II. 491.

²) *Ny kirkehist. Saml.* V. 566 f.

³) Beviser for, at disse tre have siddet i Rigsraadet, findes f. Ex. hos Hadorph II. 440 (Jørgen Skodborg), i *Diplom. Norveg.* I. 766 (Diderik Slaghæk, som af let forståelige Grunde ikke navngives, men blot kaldes •Hr. Electus i Lund•) og i *Suhms Nye Saml.* I. 377 (Johan Veze).

⁴) *Ny kirkehist. Saml.* IV. 466. Som Rettelse og Tillæg til det der S. 465 meddelte kan bemærkes, at Antonius Fürstenberg allerede 1509 var i Rigsraadet (Hadorph II. 419) og endnu 1519 Medlem af det ifølge Dokument, dat. Viborg Løvedag efter hell. tre Kongers Dag 1519 (Geh. Ark., *Dsk. Saml.*).

Vi vende os derfor til de verdslige Rigsraader for at undersøge Afgangen og Tilgangen, — hvis der har været nogen. Deres Antal var 1513, som paavist, mindst 20, og af dem møde vi 1523 i Haandfæstningen 11¹⁾. Da der imidlertid ingen Sikkerhed er for, at denne nævner alle, maatte man for at være vis paa, at de 9 vare døde i Mellemtiden, andetsteds fra have paalidelige Efterretninger om deres Dødsaar. Maaske andre i saa Henseende vide bedre Besked, men jeg ser mig ikke i Stand til at oplyse dette for alles Vedkommende. Henrik Knudsen Gyldenstjerne døde 1517, som nylig omtalt, Niels Eriksen Rosenkrands 1516²⁾, Thomas Nielsen Lange 1521³⁾ og Jens Holgersen Ulfstand i Februar 1523⁴⁾. Tønne Parsberg er vistnok død i Slutningen af Aaret 1521⁵⁾. Sten Bildes Dødsaar kan jeg derimod ikke angive, ikke heller Jakob Andersen Bjorns og Aage Andersen Thotts⁶⁾. Tilbage staar endnu den niende, Rigskansleren Jørgen Marsvin. Det hedder om ham, at han var Rigskansler fra 1495 til 1521⁷⁾, og som hans Eftermand nævnes Niels Henriksen Arenfeld fra 1526; men

¹⁾ Mogens Gjøe, Tyge Krabbe, Niels Høg, Predbjørn Podebusk, Henrik Aagesen Sparre, Henrik Krummedige, Hans Bilde, Albert Jepsen Ravensberg, Mads Eriksen Bolle, Peder Lykke og Joakim Lykke.

²⁾ Rørdam, Hist. Kildeskrifter I. 342. Ikke 1515, som Hvitfeld, Christ. II S. 44, har.

³⁾ Danske Saml. I. 53. Hvorpaa T. A. Becker støtter sin Angivelse 1520 (Kvartalskr. Orion I. 287), véd jeg ikke.

⁴⁾ Hist. Tidsskr. I. 218.

⁵⁾ Han levede 1518 (Kold.-Rosenvinge, Gl. danske Domme I. 38; jvfr. P. v. Möller, Bidrag till Hallands Hist. I. 165); men 13. Jan. 1522 var han død (Suhms Nye Saml. II. 2. 185).

⁶⁾ Sten Bilde levede endnu 1519 (Suhms Nye Saml. II. 2. 159). Jakob Bjørn var endnu 1522 i Live, men var død 1525 (Becker, Danske Herregaarde VI. Vorgaard; VIII. Tybjerggaard). Aage Thott levede 1520 (Suhms Nye Saml. II. 2. 173).

⁷⁾ J. E. Larsens saml. Skrifter, 1. Afd. II. 252 (støttet paa Meddelelse af Begtrup). Becker, Danske Herregaarde II. Hollufgaard.

om den mellemliggende Tid fattes os Underretning, hvad vi saa meget mere maa beklage, som vi netop her staa ved et Punkt af ikke ringe Betydning. Med hvilken Ret det siges, at Jørgen Marsvin var Kansler til Aaret 1521, véd jeg ikke; man træffer ham i dette Aar optrædende som saadan¹⁾, og senere er jeg ganske vist ikke stødt paa ham i denne Stilling²⁾, men er Efterretningen rigtig, maa han have nedlagt Embedet, thi han levede til 1524³⁾; men at han har gjort det, derom savnes enhver Oplysning. Maaske vilde den Bemærkning paatrænge sig en eller anden, at om Kong Christiern nu end nok saa meget har higet efter at samle Regeringens Traade i sine egne Hænder, vilde han dog ikke kunne undvære Rigskanslerens Person og saaledes se sig nødsaget til, hvis denne Embedsmand fratraadte, at udnævne en anden i hans Sted; men en Betragtning som denne tør dog næppe gjøres gjældende, saa længe Grænserne for Christierns II's hensynsløse Egenraadighed netop ere det, hvorom der strides⁴⁾, og ulige nærmere ligger derfor den Formodning, at hvis Rigskansler-Embedet havde staaet

¹⁾ Suhms Saml. II. 2. 49. Jvfr. Suhms Nye Saml. I. 372.

²⁾ Med mindre man med Prof. Paludan-Müller vil henlægge en Begivenhed, hvor han skal være optraadt som Rigskansler, til August 1522 eller maaske endog til Januar 1523 (Annaler f. nord. Oldkynd. 1853. S. 15 f.); men Angivelsen er for ubestemt, til at man tør bygge paa den, og Tidsbestemmelsen synes ikke heller at passe med det hos Vedel Simonsen, Rugaard I. 2. 49, om Hr. Tjelluf Eriksens Levetid anførte.

³⁾ Vedel Simonsen, Odense II. 1. 161. 1523 var han med blandt de fynske Adelsmænd, som aflagde ny Ed til Christiern II (Hvitfeld, Christ. II S. 265).

⁴⁾ Mærkeligt er det imidlertid, at Biskop Lage Urne i Roskilde netop i Aarene 1523 og 1524 fører Titlen •Danmarks Riges Kansler• (Olivarius, De vita et scriptis Pauli Eliæ p. 61; Hvitfeld, Frederik I S. 55; Münter, Den Danske Reformationshist. I. 526); men med Larsen (Saml. Skr. 1. Afd. II. 255) mener jeg, at dette ikke kan sigte til Justitskanslerembedet.

ledigt ved Frederik I's Thronbestigelse, havde denne Konge, der var saa ivrig for at kreere Rigsraader og havde saa mange, der skulde belønnes, snarest besat det, og at hans Undladelse heraf derfor var en Følge af, at Jørgen Marsvin ikke havde opgivet sin Stilling. Holder denne Formodning Stik, have vi et Bevis for, at det er urigtigt at gaa ud fra, at Haandfæstningen af 1523 nævner alle Medlemmerne af Rigsraadet¹). Muligheden er da bleven til Vished, og vi synes derfor i endnu højere Grad end ellers at være i vor gode Ret, naar vi rejse Indsigelse mod at benytte dette Aktstykke som eneste Udgangspunkt for Undersøgelsen om de af den foregaaende Konge udnævnte Raader. Foruden det, at tilfældige Omstændigheder kunde forhindre enkelte Medlemmer fra at møde, tør vi ikke lade ude af Betragtningen, at de, der foreskrev Frederik I Betingelserne, inden Kronen sattes paa hans Hoved, vare et sejrrikt Parti, og at mer end én Bevæggrund kunde afholde en Tilhænger af den fordrevne Konge fra at indfinde sig. For de Mænd, som paa deres Skuldre havde løftet den slesvigske Hertug op i den danske Kongestol, var det vel ingen vanskelig Ting at faa den nye Hersker, som lige overfor den afsatte Fyrste og hans Venner havde fælles Interesse med dem, til at udelukke et Par ildesete Medlemmer af Raadet (thi at de selv skulde kunne tiltage sig denne Myndighed, kan jeg ikke tro). Om dette er sket, vides, vel at mærke, ikke, men

¹) Det have vi maaske alligevel, thi fordi Jørgen Marsvin havde nedlagt sit Embede, fulgte deraf næppe nødvendig, at han med det samme havde opgivet sin Rigsraadsplads. Jvfr. Knudsen, Christ. I's Diplomater. S. 113, 186, hvoraf fremgaar, at Jens Torbernsen (Sparre) 1459 var Rigskansler, men 1467, uagtet Embedet da beklædtes af en anden, dog sad i Raadet. Et Aarhundrede senere træffe vi imidlertid et Exempel paa det modsatte (Axel Urne). Sagen maa derfor undersoges nøjere, for man med Bestemthed tør udtale sig om den.

Tanken derom ligger ikke fjærn, og vist er det, at Listen i Haandfæstningen maa bruges med Forsigtighed. Et Fingerpeg giver Christiern II's egen Haandfæstning. Vare ikke ved et heldigt Tilfælde Forhandlingerne, der gik forud for dens Tilblivelse, blevne bevarede, vilde vi være i endnu større Uvished om Niels Klementsens Skæbne, end vi ere. Næppe er den Fyrste borte, hvis Haand har værnet om den forhadte vanbyrdige Rigsraad, førend hans Fjender kaste sig over ham, og hverken i Haandfæstningen eller i nogen senere Statsakt vil man finde hans Navn figurerende blandt Rigsraadernes. Er det da sandsynligt, at Revolutionsmændene fra 1523 vilde vise sig mere overbærende og med Ro taale en af den fordrevne Konges erklærede Tilhængere — hvis en saadan var bleven optagen i Raadet — i deres Midte nu, da de vare Herrer over Situationen?

Rejser der sig Spørgsmaal om, hvilke Raader Kong Hans udnævnte under sin Regering, ville mange Aktstykker staa til vor Raadighed og tjene som Korrektiv for den Liste, Sønnens Haandfæstning indeholder; men anderledes er det med Christiern II. Den avtokratiske Stræben, der ved saa mange Lejligheder lægger sig for Dagen hos ham, viser sig ikke mindst deri, at Rigsraadet trænges i Baggrunden, og navnlig fra den sidste Halvdel af hans Regeringstid er det overordentlig vanskeligt at træffe det handlende in corpore; man kan støde paa en enkelt Provinses Raader eller paa et lille Udvalg, som er samlet for at afgjøre Retstrætter, og selv de forsvinde saa at sige i det sidste Par Aar. Er der nogen, som er Skyld i, at en Anklage for at have villet lade Rigsraadet begrave sig selv er bleven rettet mod Christiern II, er det ham selv, fordi han i saa ringe Grad har benyttet sig af det. Men man maa ikke sammenblende

de to Ting: ét er at indskrænke Rigsraadets Virksomhed, noget helt andet er det at ophæve det.

Kun fra de sidste Maaneder, inden han forlod Land og Rige, frembyder der sig atter offentlige Dokumenter udstedte af flere Rigsraader. Det er i Oprørets Tid, da de jyske Stormænd afkaste «Tyrannens» Aag. Til et af disse Dokumenter var det, at Allen henviste, da han vilde bevise, at Begtrup havde Uret, et Brev, som er udstedt i Ribe den 1ste Marts 1523 af 3 gejstlige (Iver Munk, Styge Krumpen og Jørgen Friis) og 6 verdslige (Predbjørn Podebusk, Joakim Lykke, Tyge Krabbe, Peder Lykke, Mogens Munk og Ove Vincensen Lunge) Rigsraader¹). Men som det vil erindres, har Heise bemærket, at de to sidstnævnte ikke kunne være udnævnte af Christiern II. Det kunde ved første Øjekast synes underligt, at Allen, siden han ved et «f. Ex.» antyder, at disse to Mænd ikke ere de eneste af Christiern II udnævnte Rigsraader, ikke hellere har anført andre, mod hvilke der ikke lod sig gjøre Indvendinger; men nøjere beset vil Sagen let finde en Forklaring. Det synes indlysende, at da han vilde imødegaa Begtrup, har han taget et af de faa Aktstykker, som let tilgængelige kunde yde ham, hvad han søgte, og da han heri traf to Navne, som efter hans Mening vare tilstrækkelige til at tilbagevise den udtalte Paa-stand som usand, har han ikke fortsat en Undersøgelse, som nu forekom ham overflødig. Intet Øjeblik er det faldet ham ind, at der kunde ytres Tvivl om, at de to nævnte Mænd skyldte Christiern II deres Sæder i Raadet; ellers havde han sikkert søgt andre Beviser. Man kan derfor ikke sige, at han kun er i Stand til at navngive to, som oven i Kjøbet ere meget tvivlsomme, og at han for at

¹ Hübertz, Aktst. vedk. Aarhus I. 121.

forøge disses Vægt tilføjer sit «f. Ex.» Om han har haft nogle bestemte Navne in mente¹⁾, er ikke godt at sige, men jeg tror det ikke; derimod har han haft det Indtryk fra sit Studium af Tidens Brevskaber og Papirer, at de to ikke udgjøre hele Listen paa de af Kong Christiern udnævnte Rigsraader. Hans lille «f. Ex.» fortjener vor fulde Opmærksomhed²⁾.

Heise antager, at Mogens Munk og Ove Lunge ere optagne i Raadet mellem Oprørets Udbrud og den 1ste Marts 1523, «enten af Hertug Frederik eller — hvad der er rimeligere — af selve de oprørske Raader». Da jeg ikke kan være ganske enig med ham i dette, skal jeg fremlægge Sagens Akter.

Det første Brev, vi finde udstedt af de oprørske Jyder, er af 21de December 1522³⁾. I dets Indledning nævnes 6 gejstlige og 6 verdslige Raader, hvilke sidste alle forekomme i Haandfæstningen af 1513, samt 6 Adelsmænd uden for Raadet, hvoriblandt Landsdommeren Mogens Munk⁴⁾. 20de Januar 1523 udsendte de jydsk Raader fra Viborg et aabent Brev til Indbyggerne i Viborg Stift⁵⁾. Det er forsynet med 5 Biskoppers og 6 verdslige Rigsraaders Navne,

¹⁾ Og hvilke da? Mange kan det ikke have været, thi han skriver selv om Omvæltningen 1523 (IV. 2. 56): «Ikke mindre end nogle og tyve verdslige Herrer — — — fik paa én Gang Sæde i Rigsraadet.»

²⁾ Det er ogsaa dette «f. Ex.», der gjør Anken imod ham saa meget mere eftertrykkelig, hvis den ikke kan afvises.

³⁾ Det Kiøbenhavnske Selskabs Skrifter III. 65 ff. Om det ved Aktstykkets Udstedelse begaaede Bedrageri se Allen III. 2. 336 f.

⁴⁾ Disse 6 ere: Mogens Munk, Niels Ludvigsen (Rosenkrands), Otto Holgersen (Rosenkrands), Erik Eriksen (Banner), Erik Stygge og Oluf Nielsen (Rosenkrands).

⁵⁾ Orig. i Universitetsbibl., Arn. Magn. Dipl. Dan. IX. 3. Den har 5 paastrykte Segl. (Allen III. 2. 474 beskriver den ikke nøjagtig.) Jvfr. Aftrykket hos Hvitfeldt, Christ. II S. 246 ff.

af hvilke de sidste ere de samme som i det nys nævnte Aktstykke. Ti Dage senere, den 30te Januar, rettedes en Proklamation til Fynboerne, udstedt af 4 Biskopper og 5 verdslige Rigsraader¹⁾. Den sidste af disse er Ove Vincensen (Lunge) til Tirsbæk. Om denne anfører Heise imidlertid et Stykke af et Brev, der er skrevet den 9de Februar 1523, og som skal vise, at han da ikke var i Raadet. Brevskriveren, som er Kongens Skriver Peder Villadsen, mælder deri sin Herre: «Sammeledes værdiges Eders Naade at vide, at Erik Eriksen er kommen og Ove Vincensen; Hr. Peder Lykke eller nogle andre af Raadet har jeg ikke endnu set eller spurgt at de komme ere, uden disse forskrevne Bisper 4, Hr. Predbjørn og Hr. Tyge Krabbe»²⁾. En Nutids-Læser kan vist ikke faa andet ud af disse Ord end, at deres Forfatter ikke har regnet Ove Vincensen med blandt Raaderne; men man glemme ikke, at Ordene ikke komme fra en Nutids-Skriver, og at vi næsten daglig blive Vidner til, at Fortidens Udtryksmaade, der ikke alene er tung og ubehjælpelig, men ogsaa kan følge andre Regler end vor Tale, misforstaas, fordi man bruger det 19de Aarhundredes Logik og, hvad mere er, dets Sprogbrug som Udgangspunkt. Det være nu langt fra mig at ville gjøre noget Forsøg paa at vise, hvorledes hine Ord maatte opfattes af en samtidig, — det var at komme fra Skylla i Charrybdis. Jeg har kun i Almindelighed villet advare mod uden med den højeste Grad af Forsigtighed at drage historiske Resultater ud af Textfortolkning alene, og jeg skal derfor vel vogte mig for at møde med en Forklaring af

¹⁾ Orig., dat. Viborg Fredag før Kyndelmesse og beseglet med 9 Segl, findes i det kgl. Danske Selskabs Eje. En Afskrift i Geh. Ark.s Diplomatarium.

²⁾ Allen, Breve og Aktst. I. 32 f.

Stedet. Vist er det, at Ove Lunge den 9de Februar sad i Raadet, hvad enten man vil antage, at Peder Villadsen benægter det eller ej. Antager man med Heise det første, staar man lige overfor to Forklaringer: enten har Skriveren ikke vidst Besked, eller ogsaa er Ove Lunge bleven udnævnt af andre end Christiern II, og hans Valg saaledes ugyldigt i Kongens og hans Tilhængeres Øjne. Den første af disse Forklaringer er just ikke meget rimelig, naar der tages Hensyn til den Persons Stilling, hvem man vil tillægge Uvidenheden, thi man skulde tro, at de kongelige Skrivere bedre end de fleste andre vare inde i, hvem der vare Medlemmer af Rigsraadet. Den anden Antagelse ligger nærmere for den, der maatte hylde Heises Anskuelse, at andre end Kongen kunde besætte Pladser i Raadet, en Anskuelse, som jeg imidlertid ikke kan tiltræde. Jeg har intet imod at opstille den Formodning, at Frederik I strax efter, at han har modtaget Kaldelsen til Danmarks Throne, har forstærket Antallet af de paa hans Side staaende Rigsraader, saa meget mindre, som vi derved vilde være i Stand til paa en simpel Maade at forklare, hvorledes Mogens Munk, som den 21de December 1522 vitterlig ikke var Rigsraad, den 1ste Marts 1523 var i Besiddelse af denne Værdighed¹⁾; men Frederik I kan ikke have udnævnt Ove Lunge. Den 29de Januar udfærdigede den vordende Konge i Husum

¹⁾ At antage, at Christiern II selv skulde have udkaaret ham til Rigsraad i Løbet af disse Maaneder for derved at vinde ham og den jyske Adel, blandt hvilken han indtog en fremragende Plads, er dog ikke urimeligt, men det tør kun fremsættes som en løs Gisning, da det savner enhver Støtte i Kilderne. Skulde det blive godtgjort, at den slesvigske Hertug ikke kunde udnævne Rigsraader, før han var Konge, vil jeg imidlertid foretrække hin Gisning fremfor at antage, at Rigsraadet paa egen Haand har optaget ham.

det Brev, hvori han modtog den tilbudte Krone, og det overgaves til Mogens Munk¹⁾. Men denne forhastede sig ikke: et Par Dage efter aflagde han et lille Besøg i det holstenske²⁾, og om han ogsaa var ilet afsted og sammen med hint Brev havde baaret nye Raaders Udnævnelse i sin Lomme, kunde han ikke være naaet til Viborg den 30te Januar, den Dag, paa hvilken Ove Lunge kaldes Medlem af Raadet. Til Bestyrkelse af sin Antagelse, at Ove Lunge (og Mogens Munk) snarest ere optagne i Rigsraadet af dette selv, henviser Heise til Herredagen 1533, da det samme skete med Oluf Munk og Mogens Bilde; men mod en Analogiseren af Begivenhederne 1523 og 1533 lader sig formentlig meget indvende.

Hvad Oluf Munk angaar, stadfæstede Rigsraadet 1533 Biskop Iver Munks Valg af denne sin Søstersøn til at være hans Medhjælper og Eftermand i Bispedømmet, og med det samme optog det ham i Raadet³⁾. Det sidste var en nødvendig Følge af det første, og medens man derfor kan sige, at Rigsraadet paa en Maade valgte en ny Biskop, kan man ikke med Rette hævde, at det udnævnte Oluf Munk til Rigsraadsmedlem. Hermed vil jeg ikke begynde et Forsøg paa at bevise, at Rigsraadet i den kongeløse Tid 1533—34 ikke egenmægtig har forøget sit eget Antal; dette er saa langt fra at være min Hensigt, som jeg netop tror, at Mogens Bilde ikke er den eneste, der blev gjort til Rigsraad under Interregnet⁴⁾. Forholdene 1523 vare imidlertid vidt

¹⁾ Hvitfeld, Christ. II S. 249.

²⁾ Allen III. 2. 356, 476.

³⁾ Hist. Tidsskr. 4. R. III. 497.

⁴⁾ I Christian III's Klageskrift mod Biskopperne fra 1536 læses følgende om Rigsraaderne, især de gejstlige: »Da hafve de, efter Konning Friderichs Afgang besynderlig, Rigens Raad imod gamle lovlige Sædvane med mange Personer udspreddt og formeret udi saa

forskjellige fra Forholdene 1533. De, der opsagde Christiern II Huldskab og Troskab, henvendte sig samtidig til Gortorperen for at faa ham til at overtage Kronen, og der indtraf saaledes dengang ikke noget egentligt Interregnum. Vistnok hengik der nogen Tid, inden Frederik I blev hyldet som Konge, men det var ikke andet end, hvad der skete ved hvert Thronskifte, for saa vidt den nye Konge ikke allerede var hyldet i Formandens Regeringstid. Det er meget muligt, at der er udøvet et svært Tryk paa Frederik I, saa at han har maattet indføre Mænd i Raadet, som han helst havde set udenfor det, men jeg betvivler i højeste Grad, at det jyske Rigsraad har vovet, usikre som Udsigterne til Sejr dog vare og derfor tvunget til at iagttage i

Maade, at hver Biskop hafver haft udi Raadet tu eller tre Brødre eller jo i det mindste hans næste Blodsforvandre eller Fader-Sønner, eller een Broder den anden, hvilket dog en Part af dem førre eller gandske intet vare der nyttige eller skikkelige til at hafve, dog saa indtrængt og indskudt dennem udi Rigens Raad (Vi ville dog hermed ingen hafve talt for nær), paa det at Bisperne og deres Anhængere motte hafve desflere Stemmer og Anhang inden-Raads. (Rørdam, Hist. Kildeskrifter I. 150). Heise bemærker (Hist. Tidsskr. 4. R. III. 277) om Ordene i Begyndelsen, at man kunde •fristet til vende dem om og sige, at Bisperne og deres Tilhængere i Raadet navnlig i Kong Frederiks Tid, men tildels ogsaa efter hans Død, havde sørget for at faa deres Slægt ind i Raadet. Men giver man efter for denne •Fristelse•, foretager man rigtignok en dristig Forandring i Aktstykket. Dette maa, hvis det ikke begaar en ganske utilladelig Overdrivelse, sigte til flere end de to: Oluf Munk og Mogens Bilde, men hvem der ellers kan menes, véd jeg ikke. Kun skal jeg — næst at gjøre opmærksom paa, at Udtrykket: •Vi ville dog hermed ingen have talt for nær• tyder paa, at de under Interregnet optagne Raader i hvert Fald for en Del vare Mænd, hvem den nye Regering havde Aarsag til at behandle med Hensynsfuldhed, — anføre, at Johan Friis i November 1533 siges at sidde i Rigsraadet (Nye Dsk. Mag. II. 256, hvorimod han ifølge Heise, Hist. Tidsskr. 4. R. III. 470, først 1536 opnaede denne Værdighed).

det mindste et vist Hensyn overfor den slesvigske Hertug, hvis Bistand ej kunde undværes, men som, hvor godt man end var underrettet om det dybe Had, han nærede til sin Broderson, var af en forsigtig og beregnende Natur, hvis Betæneligheder ved ethvert Middel maatte fjærnes, — jeg betvivler, siger jeg, at Rigsraadet har vovet under disse Omstændigheder paa egen Haand at supplere sig selv for at nøde den nye Konge til at bøje sig overfor en Kjendsgjerning, hvis eneste Berettigelse var den mer end tvivlsomme, at den var fuldbyrdet, og jeg mener, at de Mænd, hvis Feltraab var, at de grebe til Sværdet for at værne om Forfatningen, ikke i samme Øjeblik, som de udsendte dette Løsen, turde begaa en Handling, hvorved de saa fuldkomment sloge sig paa Munden. Vi maa have Beviser for, at Rigsraadet 1523 tilrev sig kongelig Myndighed; Formodninger, ene støttede paa Begivenhedernes Gang 10 Aar tidligere, ere ikke nok.

I Overensstemmelse med det her udviklede ser jeg ingen Grund til at benægte, at Ove Lunge den 30te Januar 1523 var Medlem af Raadet, fordi Brevet af 9de Februar synes at tale derimod, thi dette Brev har ikke den Beviskraft, man har villet tillægge det. Og saa længe det ikke er godtgjort eller, hvis denne Fordring er for streng, gjort sandsynligt, at de jydskke Revolutionsmænd paa egen Haand have sat ham ind i Raadet (altsaa efter 21de December 1522), maa man være berettiget til i ham at se en af Christiern II udvalgt Rigsraad¹⁾, saaledes som Allen har ment. —

¹⁾ Vilde man hertil bemærke, at Kongen næppe havde valgt en Mand, der var blandt de første til at svigte ham, maa jeg bede om, at man vil kaste et Blik paa dem, der rejste Oprørsfanen, og spørge, om man ikke i dette Selskab træffer dem, man ikke kunde vente

For trods de egentlige Rigsraadsbrevs ringe Antal at skaffe sig paalidelig Underretning om, hvem der sad i Raadet i Kong Christierns Dage, have de, som hævde den af Allen modsagte Anskuelse, søgt paa anden Maade at naa til Maalet: ad personalhistoriske Specialundersøgelers møjsommelige Vej have de troet at være komne til tilstrækkelig Klarhed herom, saa at de paastaa, at hver eneste af de i Frederik I's Haandfæstning nævnte verdslige Rigsraader, som ikke forekommer i Christiern II's Haandfæstning, er udnævnt af Frederik I (eller af Rigsraadet selv). Da begge Forfatterne kun i forbigaaende have behandlet Spørgsmaalet, have de ikke fremsat andet end Resultatet af deres Undersøgelser, og for den, der vil prøve disse, er der derfor ikke andet for end selv at foretage dem, — om han ellers formaar det, thi to Forskere ville næppe ganske have det samme Materiale til deres Raadighed. Det er imidlertid ikke min Hensigt at vove mig ind paa dette Forsøg; kun vil jeg med Hensyn til Undersøgelserne og det, derpaa er bygget, anføre et og andet, som synes mig at kunne have nogen Betydning for det foreliggende Spørgsmaals Løsning.

Mod Sikkerheden af det Udbytte, som de personal-

at se her, naar man tog i Betragtning, hvad Kongen havde gjort for dem. — En anden og i alt Fald tilsyneladende mere væsentlig Indvending kunde tænkes grundet paa den Rækkefølge, hvori Rigsraaderne nævnes, idet Mogens Munk staar foran Ove Lunge, og denne saaledes ikke kunde være kommen ind i Raadet før hin. Men denne Indvending er ikke afgjørende for mig. Det er imidlertid et Punkt, jeg nødigt her vil inklade mig videre paa, da Undersøgelsen vilde kræve en uforholdsmæssig stor Plads; jeg har kun anført det for ikke at blive beskyldt for at have overset et Moment, som i andres Øjne maaske kan spille en stor Rolle. Kun i Almindelighed bemærker jeg, at Rigsraadernes indbyrdes Orden i Begyndelsen af det 16de Aarhundrede er for væklende og vextende (endog i Aktstykker, der ere udstedte paa selv samme Dag), til at man paa den kan bygge noget bestemt.

historiske Studier angaaende Rigsraaderne yde, lader sig med Grund rejse Tvivl. Medens det for senere Tidsrum kan være forbundet med mer eller mindre Besvær, men dog som oftest er muligt, at udfinde, naar en Mand er optagen i Rigsraadet, bliver Forholdet anderledes, naar Talen er om ældre Tider, og især, naar Undersøgelsen gjælder Aar, hvori de Aktstykker, der skulde være Rettesnoren for den, fattes, thi da bliver det som oftest umuligt at besvare Spørgsmaalet. Netop Slutningen af Christiern II's Regeringstid er indhyllet i et saadant Mørke; kun famlende kan man prøve sig frem, Sikkerhed er der ikke meget af. Vi maa huske paa, at vi for disse Aar mangle Lister over Rigsraadet, saaledes som de ellers forekomme i Domme eller andre offentlige Dokumenter; i Aktstykker af mere privat Natur vil der yderst sjælden findes nogen Angivelse af, hvorvidt de i dem omtalte Mænd have været Medlemmer af Raadet¹⁾. Man tager for slige Tilfælde gjerne sin Tilflugt til Kongebreve for af dem at faa den attraaede Oplysning, idet kun Rigsraader i disse kunne faa Titlen «vor Raad», og idet man saa slutter, at naar denne Titel mangler, har den paagjældende ikke heller været Medlem af Raadet. Denne Slutning skulde være rigtig, — hvis Menneskene vare, som de burde være, hvis ikke Unøjagtigheder let indsnege sig netop paa saadanne Steder, hvor ikke Eftertanke, men Vane saa hyppig forte Pennen. Jeg tror ikke, at en dansk Adelsmand, som kaldes «vor Raad», har været udenfor Rigsraadet; jeg mindes ikke at have set Exempler her-

¹⁾ Som ovenfor bemærket, var Jørgen Marsvin blandt dem, der 1523 paa ny svore Christiern II Troskab, men fordi Hvitfeld, hvem vi skyldte denne Efterretning, ikke angiver ham som Rigsraad ved denne Lejlighed, følger deraf ikke, at han da ikke var det, da Hvitfeld vel har taget Navnene ud af et Dokument, og dette ingenlunde behøver at have opført ham med sin Titel.

paa, og derfor opstiller jeg den Fordring, at det bestemt maa bevises, at der er begaaet en Fejl, før man tør forkaste det Vidnesbyrd, hin Titulatur afgiver. Derimod mener jeg, da det modsatte er sket, at man maa være meget varlig med at drage Slutninger, naar Ordene «vor Raad» fattes. Renskrivningen af Kongebrevene udførtes naturligvis af de underordnede Personer i Kancelliet efter de Koncepter, der forelagdes dem, og for saa vidt Ordene «vor Raad, Mand og Tjener» skulde indsættes i Brevene, men manglede i Udkastene, eller skulde anbringes som Udskrift, indførte de dem efter de vedtagne Formler, eftersom enhver Værdighed udkrævede det. Men ved en mekanisk Brug af Formler kan indløbe Fejl, og det laa i saa Henseende ulige nærmere at gjøre fejl ved at overspringe end ved at tage for meget med. Da det desuden var faa, hvem Prædikaten «vor Raad» tilkom, maatte Vanen ogsaa bidrage til, at denne Titulatur kunde blive udeladt paa urette Sted. Inden Brevet forsynedes med det kongelige Segl, blev det sikkert gennemset af en af de højere staaende, og han vilde nok have studset, om han havde fundet en af den «menige» Adel tituleret Raad, og have befaleet, at dette skulde forandres¹⁾; men ogsaa hans Øje kunde Udeladelsen af en retmæssig Titel vistnok undgaa. Hertil kommer endelig, at Manglen af Ordet «Raad» ved en Raadsherres Navn slet ikke nødvendig beror paa en Fejltagelse, men kan være sket med Vilje som en Forkortelse eller af andre Grunde, en Omstændighed,

¹⁾ Herpaa kan anføres som Exempel et Kongebrev til Tyge Brahe, dat. Kjøbenhavns Slot Søndag næst efter S. Francisci Dag 1521, hvis Udskrift lyder saaledes: «Oss elskelige her Tyghii Bradhe, ridhther, wor mand och raadh thiener». Paa Originalen (som findes i Geh. Ark., Saml. Christ. II) er det fremhævede Ord overstreget og i Stedet skrevet det sidste; maaske har Skriveren selv strax set Fejlen og rettet den.

der ligesom det hele ældre Titulaturvæsen trænger til nærmere Oplysninger, men dog strax nedenfor skal blive lidt mere berørt. Vil man have Beviser for, at slige Udeldelser kunde finde Sted, hvad enten man nu vil antage dem for vilkaarlige eller uvilkaarlige, tage man Kongebrevene til Rigsraaden Henrik Krummedige for sig, og man vil se, at det er mer end én Gang, at han ikke faar den ham tilkommende Rigsraadstitel¹⁾.

For den, der sysler med Christiern II's Historie, ere de Kancelli-Registranter fra denne Konges Tid, som ere trykte i de af Suhm bekostede Samlinger, af stor Værdi, men i endnu højere Grad om disse end om de originale Kongebreve gjælder det, at de med Hensyn til manglende Titulaturer maa benyttes med Forsigtighed²⁾. Og dog er det sikkert netop disse Registranter, der danne Grundlaget for de anstillede Undersøgelser om Rigsraadernes Udnævnelsesdatoer. Man vil da vistnok give mig Medhold i, at overfor et Udsagn som Allens skal der flere og stærkere Beviser end de, disse Registranter yde, for at godtgjøre et Faktum. Desuden give de kun spredte Vink, thi naar f. Ex. Ove Lunge i dem den 27de December 1521 og den 17de Marts 1522 blot kaldes «vor Mand og Tjener»³⁾ og derved betegnes som da værende udenfor Raadet — en Angivelse, hvis Rigtighed vi selvfølgelig ikke maa betvivle, naar der intet er, som taler for det modsatte —, men senere (saa vidt jeg véd) ikke nævnes i dem paa en Maade, der afgjør noget i saa Henseende, er der intet til Hinder for, at han

¹⁾ Dsk. Mag. 3. R. II. 29. Diplom. Norveg. VIII. 451, 464. Uheldigvis har Jahn i sin Udgave paa først nævnte Sted i Reglen udeladt Brevenes Udskrift.

²⁾ Hvad om man f. Ex., støttende sig paa Suhms Saml. II. 2. 4, sagde, at Thomas Nielsen Lange 1513 ikke sad i Raadet?

³⁾ Suhms Saml. II. 2. 49. Suhms Nye Saml. I. 377.

efter den 17de Marts 1522 af Christiern II kan være bleven ophøjet til Rigsraad. I tre Fjerdingaar kan meget være sket, især paa et Tidspunkt, da ydre og indre forviklede Forhold kunde gjøre det ønskeligt for Kongen at vinde den Dag for Dag lydeligere Opposition. Jeg maa overfor den af Adj. Heise ytrede Bemærkning, at han ikke kan «paavise en eneste af de Adelsmænd, som Begtrup lader blive optagne af Frederik I, som Rigsraader i Christiern II's Tid,» paa det bestemteste hævde, at dette ikke er nok, naar vi for flere af Raadernes Vedkommende savne Oplysninger om dem for et helt Aar.

Uden paa nogen Maade at ville opfordre til at hylde den historiske Skepsis, denne uheldige Overdrivelse af en nødvendig Kritik, tror jeg dog, at der er Grund til at mene, at det Materiale, hvoraf man har villet udlede, at Christiern II tænkte paa at lade sit Raad uddø, er for mangelfuldt og usikkert til at kunne bære Paastanden.

Til Slutning skal jeg, for dog ogsaa at yde et nyt positivt Bidrag til Spørgsmaalets Afgjørelse, henvise til et aabent Kongebrev, som den 10de Avgust 1522 udstedtes til alle Møens Indbyggere, og hvori disse underrettedes om, at Kongen havde «tilskrevet, befalet og tiltroet os elskelige Hr. Anders Bilde, vor Mand, Raad og Embedsmand paa vort Slot Stege,» af yderste Evne at afværge al Skade for Øen under den nu udbrudte Fejde¹⁾. Anders Bilde Rigsraad 1522! Er dette et ubestrideligt Faktum, da er med det samme Sagen afgjort, og den Begtrupske Opdagelse falden død til Jorden; men det er nok muligt, at der vil løfte sig Stemmer imod at anerkjende dette som et Faktum. Mon

¹⁾ Orig. med Segl, dat. Fleusborg Slot S. Laurentii Dag 1522, i Geh. Ark., Topogr. Saml.

med Rette? Ja, det vide vi ikke, da de endnu ikke have lydt; men jeg for mit Vedkommende tror, at lige overfor det gamle Aktstykke maa den nyfødte Theori vige. Det kunde maaske synes noget inkonsekvent nu at ville lægge en saadan Vægt paa en Titulatur, da jeg nylig advarede mod at bygge for meget derpaa; men Modsigelsen bortfalder ved nærmere Eftersyn. Ovenfor gjordes gjældende, at naar en dansk Adelsmand i Begyndelsen af det 16de Aarhundrede af Kongen kaldes «vor Raad», har han ogsaa siddet i Rigsraadet; og det er jo dette Tilfælde, som møder os her. Ligesom ovenfor kan derfor her den Fordring stilles, at den, som vil betvivle, at Aktstykket farer med Sandhed, maa give virkelige Grunde for sin Tvivl. Lad ham fra det angivne Tidsrum paavise Exempler paa, at den anførte Titel er tillagt en dansk Adelsmand, som bevislig ikke var i Raadet, og han har da allerede et godt Grundlag at opføre sin Tvivl paa. Men det er endda ikke nok til at gjenne Anders Bilde ud af Rigsraadet, dertil kræves der bestemte Data, som godtgjøre hans alibi. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at vi til samme Mand have et Kongebrev af 4de April 1523, hvis Udskrift lyder saaledes: «Os elskelige Hr. Anders Bilde, Ridder, vor Embedsmand paa Stege»¹⁾, men jeg maa med det samme protestere mod, at der henvises til denne Udskrift, som om den skulde lægge for Dagen, at Hr. Anders Bilde i April 1523 ikke var Medlem af Raadet, thi derved vilde man gaa ud fra det, man skulde bevise. Man har ikke Lov til at sige: her have vi to Breve, hvoraf det ældste siger, at Manden var Rigsraad, det yngste, at han ikke var det. Saaledes forholder Sagen sig ikke; vi

¹⁾ Orig., dat. Kjøbenhavn Slot Paaske Aften 1523, med Spor af Seglet i Geh. Ark., Topogr. Saml.

have ikke to modstridende Vidnesbyrd, af hvilke vi efter eget Tykke kunne vælge det ene eller det andet, thi medens det ene Brev bestemt siger, at Anders Bilde er Rigsraad, siger det andet i Virkeligheden intet. Det er os, som af dets Ord uddrage en Slutning, men at denne ikke altid slaar til, har jeg nys omtalt. Den forkortede Titel, som gives Anders Bilde i April 1523, er — i denne Sammenhæng — betydningsløs ved Siden af den fuldstændige fra August 1522. Men idet jeg atter kommer til at nævne «en forkortet Titel», maa jeg forklare, hvad jeg mener hermed.

Undersøge vi lidt nøjere Titulaturerne paa de Breve til Henrik Krummedige, hvori denne, skjønt værende Medlem af Rigsraadet, ikke kaldes Raad¹⁾, vil det ses, at den ene Udeladelse har ført en anden med sig. Medens den fulde Titel lyder (med Forbigaaelse af det her ligegyldige): «vor Mand, Raad og Embedsmand», kaldes han i Udskriften paa enkelte Breve blot «vor Embedsmand»; har man udeladt «vor Raad», har man tillige strøget «vor Mand». Lægger man Mærke hertil, tør man sikkert ikke antage Manglen af Raadstitlen for at være begrundet i en Fejltagelse eller Forglemmelse, men maa snarest opfatte den, som om man undertiden nøjedes med at anføre en enkelt af Addressatens Titler. Akkurat som med Henrik Krummedige forholder det sig med Anders Bilde: 1522 kaldes han «vor Mand, Raad og Embedsmand», 1523 derimod kun «vor Embedsmand».

Indtil videre maa jeg betragte baade Ove Lunge og Anders Bilde²⁾ som udnævnte til Rigsraader af

¹⁾ Se de paa en foregaaende Side citerede Steder.

²⁾ J. Paludan, Beskriv. over Moen I. 282 f., lader Anders Bilde komme ind i Raadet under Kong Hans, men hans Kilde er sikkert ene

Christiern II, altsaa i den af Begtrup opstillede og af Heise forsvarede Sætning se en Doktrin, som staar i Strid med Virkeligheden. . Jeg skal ikke gaa videre, hverken dvæle ved, at Samtiden, ellers saa højroestet og ødsel i sine Anklager mod den flygtede Konge, aldrig har ymtet et Ord om den Plan, man tre Aarhundreder senere har tillagt ham, eller udvikle, hvor uretfærdig man kan blive, naar man overser, at Christiern II's Regering kun varede ti Aar; idet jeg er naaet derhen, at jeg mener at kunne hævde, at Allen var i sin Ret, da han tilbageviste Begtrups Paa-stand som ubegrundet, har jeg naaet mit foresatte Maal.

Hofmans Danske Adelsmænd (III. 324), der dog ikke siger dette ligefrem. Naar Brasch, Gamle Eiere af Bregentved S. 119, lader ham blive Rigsraad 1523, støtter han sig paa Begtrup.
